

אלא תרומת הדשן — תחלת עבודה דיממא
היא!

כלומר, בדרך כלל אינו מוציא אחריה את
הדשן, אלא ממשיך בשאר עבודות היום.
שהרי אין חובה להוציא בכל יום את הדשן,
אלא רק כאשר הצטבר דשן רב על המזבח.

**דאמר רבי יוחנן: קידש ידיו בלילה לתרומת
הדשן — למחר אינו צריך לקדש ידיו
לעבודות היום, לפי שכבר קידש ידיו ורגליו
מתחלת עבודה!**

הרי שתרומת הדשן נחשבת לתחלת עבודות
היום.

ומסקינן: **אלא, קשיא** קושיית רבי זירא על
רבי יוחנן, שמחייב את הזר על סידור
המערכה. והלא עבודה שיש אחריה עבודה
היא! (3)

ומתצינן: **אלא, אי איתמר** את דברי רבי
יוחנן, **הכי איתמר:**

**אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן: זר שסידר
שני גזירי עצים, חייב, הואיל ועבודה תמה
היא.** שעל ידה נשלם סידור המערכה.

מתקיף לה רבא: אלא מעתה שסידור שני
הגזירים הוא כל כך חשוב, שהוא עבודה

ומתצינן: לעולם שתי עבודות, אף שהן
בזמנים שונים, נחשבות הן כעבודה שיש
אחריה עבודה. ולכן סידור המערכה נחשב
כעבודה שיש אחריה עבודה, כיון שסידור
הגזירים הוא גמר סידור המערכה.

ולא תיקשי מאברים ופדרים, לפפי ששם
הטעם הוא מפני שתרומת הדשן אינה שייכת
כלל להקטרת האברים, ואינה גמר עבודתה,
ואינה טפלה לה.

אלא, אדרבה, הקטרת האברים — סוף
עבודה דיממא היא, שהיא הגומרת את
עבודות היום שלפניה, וטפלה להם. ולכן,
היא נחשבת עבודה תמה.

ומקשינן: **והרי תרומת הדשן, שיש אחריה
הוצאת הדשן,** (1) ובכל זאת היא נחשבת
לעבודה תמה, (2) כיון שזמן תרומת הדשן
הוא דוקא בלילה, ואילו הוצאת הדשן זמנה
בין ביום בין בלילה.

ואם כן, כל שכן סידור המערכה, שזמנו רק
בלילה, שאין לדונו כעבודה שיש אחריה
עבודה בגלל סידור הגזירים שזמנו רק ביום?
ומשינן: טעם אחר יש בתרומת הדשן,
שלכן היא נחשבת עבודה תמה.

לפי שהוצאת הדשן אינה שייכת אליה כלל,
ולא גמר עבודתה של תרומת הדשן היא.

1. שגם היא עבודה לדברי רבי יוחנן עצמו,
אליבא דתנא קמא, שפוסל בה בעלי מומין לעיל
כג ב. תוד"ה איכא.

2. שהרי לדברי לוי [לעיל כד א] חייב הזר עליה.
ואף רב אינו פוטר אלא משום שהיא עבודת

3. הביאור הוא לפי דברי התוס' ד"ה איכא
דאמרי. ורש"י אינו גורס את כל הגמרא מתחילת
העמוד עד כאן.